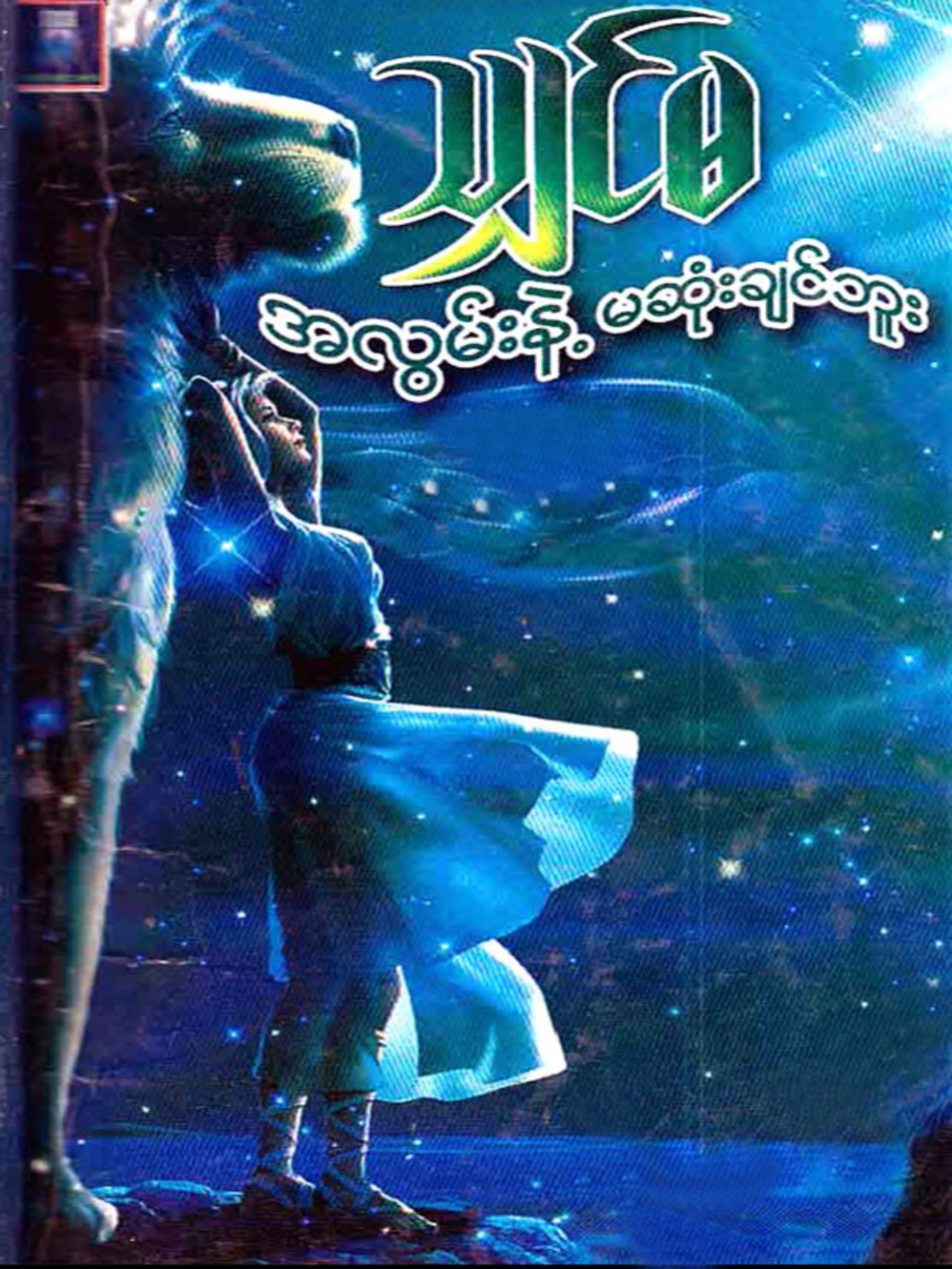

အာရ်

အလွတ်မင်းနဲ့ မဆုံးရှုံးချင်သူ

အခန်း (၁)

"ကက လာပြီဟ"

"မငှားဘူး၊ ငါ့မှာ ကားပါတယ်"

"ခစ်..... ခစ်"

ရောင်စုံမီးလုံးလှလှလေးတွေကြားက ကွေ့ပတ် လျှောက်လာစဉ်
စားပွဲတစ်လုံးက အသံလေးတွေ ထွက်လာသည်။

"ကက"က ဘောင်းဘီထဲ လက်နှိုက်လျှောက်ရင်း လှည့်မကြည့်ဘဲ
ပြုံးလိုက်သည်။

"တွေ့လား၊ ကက ဆိုပေမယ့် အတွေးမမှားနဲ့ နော်၊ တကယ့် High
Star"

သူ့နောက်ပါးမှ မစဲသော ရယ်သံတွေ ကပ်ပါလာ၏။

"ကက" ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

"ဟော..... သားလေးလာပြီ၊ အပါရေ.... ကက လာပြီ သားရဲ့"

မွေးနေ့ရှင်နေရာမှာ အပါမရှိတော့ ကက,က နှုတ်ခမ်း မဲ့၍
ပြုံးသည်။ မွေးနေ့ကိတ်ကြီးနဲ့ လှပစွာ ပြင်ဆင်ထားသည့်
စားပွဲရှည်ကြီးရဲ့တစ်ဖက်မှာ "အပါ" မှလွဲ၍ နှစ်ဖက်မိဘ
အစုံရောက်ကြပြီးပြီ။

သူစားပွဲနဲ့ ဝါးတစ်ရိုက်လောက်အကွာကျမှ မိုးပေါ်က ကျလာသလို
ဘွားခနဲ ပေါ်လာတော်သည့်အပါက သူ့ကိုလှမ်းကြည့်၍ ပြုံးပြ၏။

"ငါက ဘယ်တော့မှ သူများကိုမစောင့်ဘူး၊ ငါ့ကိုပဲ
သူတို့စောင့်ရမယ်"

အပါ နှုတ်ခမ်းများကိုကြည့်၍ မပြောသော်လည်း
ပြောခဲ့ဖူးသည့်စကားများကို ကက သတိရသည်။

စားပွဲရဲ့ တစ်ဖက်စီမှာ အကွာအဝေးအတူတူဆိုမှ
လျှောက်လှမ်းလာကြသော အပါနဲ့ ကကကိုကြည့်၍ လူကြီးတွေက
ပြုံးနေကြ၏။

တစ်ယောက်က အဖြူရောင်အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့်၊
တစ်ယောက်က အနက်ရောင်ဝတ်စုံ....

တစ်ယောက်က ဆံပင်ရှည်ဂုတ်ထောက်၊ နီရွှေသော အရောင်နှင့်။
တစ်ယောက်က နက်နေသော ဆံပင်တိုတိုကိုနဖူးလှန်ပြီးလျက်.....

ကကနဲ့ အပါတို့ရဲ့ ထူးခြားချက်က မိခင်တစ်ဦးစီမှ
ပေါက်ဖွားထားသည်ဖြစ်ပါလျက်နှင့် ရုပ်အသံ အရပ်အမောင်းကအစ
အတော်ကြီးဆင်တူနေတာ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်.... နှစ်ယောက်က မျက်နှာချင်းဆိုင်လို့မရ။

‘ကဲ.... လာကြပါ သားတို့ရယ်၊ တစ်ရက်တည်း၊
တစ်ချိန်တည်းမှာမွေးပြီး နှစ်တိုင်းမွေးနေ့အတူလုပ်လာခဲ့တာ၊ လုပ်တိုင်း
ဘယ်တော့မှစိတ်အေးရတယ်မရှိဘူး၊ နောက်ကျလည်းအတူတူ၊
စောလည်းအတူတူ၊ လူကြီးတွေ ရင်မောတာပေါ့"

"လာလေ သားရဲ့၊ ဒီဘက်ကို"

မွေးနေ့ကိတ်က နှစ်ခု....

ဖယောင်းတိုင် ဘာညာ အားလုံးပြင်ပြီးနေပြီဖြစ်ကာ
ပရိသတ်ကလည်း အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ။

စားပွဲရဲ့တစ်ဖက်တစ်ချက်.... မျက်နှာ ချင်းဆိုင်ရပ်လိုက်ပြီးမှ
"ကက" က စားပွဲကို ကွေ့လျှောက်ကာ အပေါ့ဘေးမှာ ဝင်ရပ်သည်။

"ကဲ ကဲ..... ဆုတောင်းကြရအောင်ကွယ်" ဖယောင်းတိုင်တွေ
သူတို့ထွန်းကြတော့ စားပွဲတချို့မှ ကောင်လေးတွေက
လာကာကူညီပေးသည်။

နှစ်ယောက် လက်အုပ်ချီ၍ ဆုတောင်းကြတော့ အားလုံး
တီးတိုးဆုတောင်းပေးကြသည်။

ပြီးတော့ ဖယောင်းတိုင်တွေကို မှုတ်ဖို့အရေး
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ငဲ့ကြည့်ကြသေး၏။

မီးတောက်ကလေးတွေ ပျောက်ကွယ်ကြကုန်သော်....

"ဟေး"

လက်ခုပ်သံတွေ ဆူညံသွား၏။

"ပါမောက္ခကွ"

"ကထိကကြီး အသက်ရာကျော်ရှည်ပါစေ"

"ပါမောက္ခ မိန်းမ ချောချောလေးနဲ့ရပါစေ"

လက်ခုပ်သံတွေနှင့် ရောကာ ဆုတောင်းသံတွေ ဝေစီသွားသည်။
မွေးနေ့ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုလုံးက လူငယ်တွေ ထလာကာ အပါနဲ့ "ကက" ကို..

မွေးနေ့လက်ဆောင် အနမ်းတွေ ပေးကြ၏။

"ကက" မျက်နှာကိုကြည့်ကာ အပါ ရှုံ့မဲ့၍ သူ့ပါး သူပြန်စမ်းရင်း လက်နဲ့ပွတ်သုတ်ပစ်၏။

"ကက" ကတော့ နှုတ်ခမ်းအရာပေါင်း များစွာ စွန်းထင်းကျန်ခဲ့သော ပါးပြင်နီနီကို တစ်ချက်စမ်း၍အပြုံးမပျက် ရှိလေသည်။

ရွံတတ်သည့် အပါလက်ထဲကို အစ်မဖြစ်သူ မေရီစိုးက လက်ကိုင်ပဝါလေး လာထည့်ပေး၏။

စေးကပ်ကပ် နှုတ်ခမ်းနီတွေကို အပါက လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ပွတ်ချ၏။

နောက်ထပ် ကျရောက်ထိကပ်လာနိုင်သည့် နှုတ်ခမ်းတွေကို ရှောင်ရှားကာ အပါစားပွဲနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းကို ဆုတ်ရပ်လိုက်သည်။

မိန်းကလေး အတော်များများဟာ မင်းသားအကယ်ဒမီ ယူနေသလို ကဲကဲသည်းသည်း ဖြစ်နေကြ၏။

ကက အပါ ကိုလိုက်ရှာပြီး

အပါက နောက်ဘက်မှာ အရှောင်ကောင်းကောင်းနဲ့ နေတာမြင်တော့ သူဒေါသဖြစ်သွားသည်။

"ကဲကဲ..... သားတို့မွေးနေ့လက်ဆောင်တွေ လဲကြလေ"

"သားက ဘာဝယ်လာလဲ၊ အမေ မဝယ်လာပါနဲ့၊ ကိုယ်ကြိုက်တာ ကိုယ်ဝယ်ချင်လို့ပါဆိုပြီး ဘာပေးမှာလဲ"

မအေနှစ်ယောက်က သားတွေကို ကိုယ်စီမေးကြသည်။ အပါက ရှေ့ပြန်လျှောက်လာ၍ အင်္ကျီအိတ်ထဲကို လက်နှိုက်သည်။

"မင်းထုတ်လေ"

"မင်းထုတ်ပါ"

"ကဲ.... ပြိုင်တူထုတ်လိုက်ပါကွယ်"

သူတို့နှစ်ယောက်နားမှာ နှစ်ဘက်မိသားစုတွေနဲ့ ဧည့်သည်တွေ
ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည်။ အပါက ကက ကိုကြည့်၍ ပြုံး၏။

"ကက" က မျက်ခုံးတွန့်၍ ပြန်ကြည့်နေသည်။

ပါမောက္ခက သွေးအေးသည်။ ဘယ်လိုကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ်
လူစိတ်ဝင်စားအောင် ညှိပြီးမှ ဒိုင်းခနဲ လုပ်ပြတတ်တဲ့သူ ... ကက
ကစိတ်မြန်လက်မြန်သမား၊ ဖွဲ့နွဲ့သိုင်းဝိုင်းတာလည်း ဝါသနာမပါး၊

အပါနဲ့ဆို တတ်နိုင်သမျှ မပြောဆိုချင်တာ အဲဒါကြောင့်ပဲဖြစ်သည်။
နှစ်ယောက်လုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ကက၊
ကနှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံလေးပြီးလိုက်

"ဒီနှစ်မွေးနေ့တည်ရာကျတာက မင်းအိမ်မှာဆိုတော့ ငါက
လာရတဲ့အနေနဲ့ ငါက အရင်ထုတ်ပါမယ်၊ ဒီမှာ ရော့"

သူရဲ့ အနက်ရောင်ကုတ်အင်္ကျီမှ အနီရောင်ဘူးလေး
တစ်ဘူးထုတ်ယူသည်။

ဘူးလေးက အဖုံးမှာ အပေါက်ဝိုင်းလေး သုံးပေါက်ပါသည်။

အပါက ကက ပေးသည့် ဘူးလေးကို လက်ဝါးပေါ်တင်၍
စူးစိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ လွတ်ခနဲပြီး၍ ပခုံးတွန့် ရယ်သည်။

"ငါသိတယ်၊ ဒါပေမယ့် အားလုံးမြင်အောင် ဖွင့်ပြ လိုက်ပါမယ်"

အပါက အေးဆေးစွာပြီး၍ ဘူးအဖုံးကို အသာဖွင့်လိုက်၏။ အားလုံး

ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ ရှေ့ဆုံးခုံကလူတွေက အရင်မြင်၏။

ခစ်ခနဲ ရယ်သံတွေ ထွက်လာသည်။

"ဟယ်" ဆိုသော အာမေဇိုတ်စကားတွေကြားရ၏။

နောက်ကလူတွေ ခြေဖျားထောက်ကြည့်ကြသော်..... ဘူးထဲမှာ
ဖားပြုတ်လေးတစ်ကောင်က မျက်လုံးလေးပြူး
ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက်

"ဟား ဟား ဟား ဟား"

"ခစ် ခစ် ခစ်"

"သားကတော့ကွယ်"

ကကရဲ့ မေမေ၊ ဒေါ်သူရာက ပြုံးမဲ့မဲ့ကြီး ဝင်ပြောသည်။
အားလုံးရယ်လို့မဆုံး ရှိကြပေသည်။ အပါနဲ့ ကက,က နှုတ်ခမ်းစေပြီး၍
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်နေလျက်

"မင်းက ရင်ခွဲရမယ့်ကောင်ပဲ လိုအပ်တယ်ဟုတ်လား"

"ငါ့အတွက် ကွက်လပ်မရှိပါဘူး၊ ရှိခဲ့ရင်လည်း ဒါကို သူများ
ဖြည့်ပေးစရာမလိုဘူး"

အပါက အပြုံးမပျက်ပြော၍ ကုတ်အင်္ကျီအဖြူအိတ်ထဲကို
လက်နှိုက်လိုက်သည်။

သူ့လက်ထဲမှာ ဖြူစွတ်စွတ် ဖိုင်ဘာ ဘူးလေးတစ်ဘူးပါလာ၏။

ကက,က လှမ်းယူကာ လက်ဝါးဖြန့်၍ဘူးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ
တစ်ဖက်က ဘူးအဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

"အဲတော့"

"ချစ်စရာလေး"

အားလုံး အံ့လည်းအံ့ဩ၊ ရယ်လည်း ရယ်ကြ။

ဘူးထဲမှာ စတီးရောင် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသော အလွန်သေးငယ်သည့် ပလာယာလေးတစ်ခု။

ကကကိုယ်တိုင် သဘောတကျ ဟက်ခနဲရယ်လေသည်။

"ချောင်နေတာတွေ ကျပ်ထားလိုက်ပေါ့၊ ဒါ မင်း သုံးသွားရမယ့်ပစ္စည်းပဲ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား"

ကက၊ ကရယ်၍ သိပ်ကျပ်နေတာကိုလည်း ဖြုတ်ပစ်နိုင်တယ်၊ ငါ လိုလားစွာ လက်ခံပါတယ်"

ပါမောက္ခ .. ခေါ် အပါ

ဆံပင်ရှည်ရှည် နီရွှေအဆင်းနှင့် သူလက်ထဲမှာဖား ကလေး။

ကထိက ခေါ် ကက...

ရှင်းသန့်ခန့်တည်နေသည့် သူလက်ထဲမှာ ပလာယာ လေးတစ်လက်။

တစ်ယောက်က ဆေးကျောင်းသားမို့ ရင်ခွဲဖို့ ဖားကိုပေးသည်။
တစ်ယောက်က အင်ဂျင်နီယာလောင်းမို့ စက်ပြင်ဖို့ ပလာယာကိုပေး၏။

"အမလေး..... ထူးဆန်းလိုက်တဲ့ လက်ဆောင်တွေ"

"သူတို့ အဲသလို ထင်သလိုလုပ်ချင်ကြလို့ ကျွန်မ တို့ကို လက်ဆောင်ဝယ်မလာခိုင်းတာ မသူရဲ"

"ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်"

"အပါ..... အပါပေးတဲ့ လက်ဆောင်လေးက ချစ်စရာ လေး"

ထက်မြတ်နွယ်က အပါလက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်၍
ချစ်စဖွယ်စကားပြောသည်။

"အမယ် ကိုက ပေးတဲ့ဖားလေးက ပိုစိတ်ဝင်စား
စရာကောင်းတာ၊ အရမ်းရယ်ရတာပဲ"

"သိပ်ရှုပ်တဲ့ကလေးတွေ"

"ဒီလိုပဲလေ"

"ဟား ဟား"

"အပါကြီးငါတို့ကို ဘာလက်ဆောင်တွေပေးမှာလဲ"

"အပါရေ..... ငါတို့တွေ မင်းတို့လက်ဆောင်ကို ထကြည့်နေရတာ
ဗိုက်တွေချောင်ကုန်ပြီ၊ နောက်တစ်ပွဲဟေ့"

ဧည့်ခံပွဲက စည်ကားစိုပြေနေသည်။ ယောက်ျားလေး
သူငယ်ချင်းတွေရော၊ မိန်းကလေး တွေပါ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည်။
အများကြားမှာ ပါမောက္ခနဲ့ ကထိက က မင်းသားနှစ်ပါးလို
ထင်းလင်းနေသည်။ ဣန္ဒြေလေးနဲ့ နေသူတွေရော၊
ဣန္ဒြေမဆယ်နိုင်အောင် သဘောကျနေကြတဲ့သူတွေရော။
မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည် ပါမောက္ခနဲ့ ကထိကရဲ့
မျက်ဝန်းများက ဘယ်မိန်းကလေးမျက်နှာပေါ်မှာမှ မရှိ။

အခန်း (၂)

ဆိုင်ကယ်သံဝေါခနဲ ကြားတော့ ကထိက ခေါင်းထောင် ကြည့်သည်။
ပြီးတော့မျက်လုံးတွေပြန်မှိတ်၍ ဒရင်းဘက် ပေါ်မှာ ခေါင်းပြန်တင်၏။

"ကက"

"ဘာတုန်း"

မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲပြန်ထူးသည့် ကကကို အပါက
ဆိုင်ကယ်ပေါ်ကမဆင်းဘဲလှမ်းကြည့်၏

ခြံထဲမှာ လေညှင်းခံနေတာမျိုးလည်းမဟုတ်၊ တိုက်ထဲမှာလည်း
မနေ။

တိုက်ရဲ့ထောင့် အပေါ်အောက် အကာအရံမဲ့လျက်၊
သိပ်အပူမပြင်းသော်လည်း ပူနေသည်ဖြစ်သောညနေ နေခြည်
ဖြာကျနေသည့်အောက်မှာ လရေချိုးနေသည့်အတိုင်း။

"ကက"

"ဘာတုန်းကွာ၊ ထူးနေသားနဲ့"

"ကြားတယ်၊ မင်းအသံကြားချင်လို့ ခေါ်တာမှမဟုတ်ဘူး"

"ဘာလုပ်ဖို့လဲ"

"သွားမယ်"

"ဘယ်လဲ"

"မင်းထလာခဲ့စမ်းပါ"

"ပြောပါဆိုမှ"

"မလာဘူးလား"

"စဉ်းစားဦးမယ်"

"ကောင်းတယ်၊ အချိန်တွေ အများကြီးရှိတာပဲ"

အပါက ကက နားမှကပ်၍ ဆိုင်ကယ်ကို ဝိုက်ကွေ့သည်။ ကက,က နားက နားကျပ်ကိုဖြူတ၍ ထရပ်လိုက်၏။

အပါက နောက်တစ်ပတ် ပြန်ပတ်လာတော့ ကက်ဆက်လေးကိုပါ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲထည့်၍ နောက်က ခွထိုင်လိုက်သည်။

ဆိုင်ကယ်က ဝေါခနဲ ဆောင့်ထွက်သွားပါသည်။

"ဘယ်လဲ"

"ဟိုရောက်တော့ သိမှာပေါ့"

"မင်း တော်တော် သူများစိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်တဲ့ကောင်"

"မင်းသိပါတယ်"

"နိုက်ကလပ်ကို ဒီအချိန်ကြီး ဘာသွားလုပ်မှာလဲ"

အပါက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်၍ တဟားဟားရယ်သည်။

"လေးစားတယ်ကွာ၊ မင်းတော်တယ် ကက ၊ပြောချလိုက်တာ တန်းခနဲပဲ"

ဆိုင်ကယ်က မီးပွင့်မှာ အရှိန်လျှော့ ရပ်တန့်သွား၏။

"ငါတော်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မနက်က အန်တီ ဖုန်းဆက်တယ်။ မမစိုးရဲ့ မင်္ဂလာဇည့်ခံပွဲမှာ မြန်မာ့ဂီတဝိုင်း နဲ့ဇည့်ခံဖို့ကိစ္စလေ အခု မင်းထွက်လာတယ်။ အန်တီခိုင်းတဲ့ ကိစ္စတွေ ဘာတွေကျမှ မင်းကငါ့ကိုသတိရတဲ့ ကောင်ပဲ၊ ငါဆွဲစေ့ကြည့်တာပေါ့"

"ဒါလည်းတော်သေးတာပဲ"

"ဒါထက်တော်တာပေါ့၊ မင်းခုနေသွားရင် ကိန္နရာမလေးနဲ့ တွေ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်း မေဓာဝီနဲ့ပဲအဆင်ပြေမှာပါ"

"ဆက်စမ်းပါဦး"

" ကိန္နရာက အသက်နည်းနည်းကြီးတယ်၊ မေဓာဝီက ငယ်တယ်၊ ချောတယ်၊ စောင်းတီးသိပ်တော်တယ်၊ မင်းလည်းသဘောကျတယ်"

"နိုးအဲဒါလုံးဝ ပြုတ်ကျသွားပြီ၊ မင်းညံ့တယ်"

ဆိုင်ကယ်က မီးပွိုင့်စိမ်းသွားသည်နှင့် ငြိမ်ငြိမ်လေး ထွက်သည်။

"မိတ်ကပ် နှုတ်ခမ်းနီ၊ မျက်နှာပေါ်တင်တဲ့ မိန်းမဆို ငါ ဘယ်သူမှ စိတ်မဝင်စားဘူး"

"ခုခေတ်မှာဘယ်မိန်းမမှ မိတ်ကပ်မလိမ်းတာ မရှိဘူး"

"ဘယ်မိန်းမမှ မကြိုက်ဘူး"

"မင်းက ပုံတုံးကြီးကို သဘောကျသလား"

"ထပ်ညံ့သွားပြန်ပြီ၊ အဲဒါကြောင့် မင်းကို ငါ ပလာယာပေးတာ၊ ချောင်နေတာတွေ ဘာဖြစ်လို့မကျပ်သေးတာလဲ"

ကက ငြိမ်သွားသည်။ တအောင့်ကြာအောင် တိတ်သွားပြီးမှ ...

"မိန်းမဆိုတာ လှဖို့လိုတယ်ကွ"

"ဒီအတိုင်းလှတဲ့မိန်းမ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် လူပျိုကြီး လုပ်မယ်"

"ကျိန်းသေတာပေါ့"

"ဟား... ဟား.... ဟား"

★

အခန်း (၃)

"အပါ..... အပါ "

"ဘာအပါလဲ တစ်အပါလား နှစ်အပါလား round လိုက်ရင် ဆယ့်ကိုးကွက်ရှိတယ်၊ ဘယ်လောက်ဖိုးအောမလဲ"

"အရေးထဲ ဒီနှစ်လုံးရှားက တစ်မျိုး"

ဇင်မောင်မောင်က ကျော်ထင်ပန်းကို တွန်းဖယ်ပစ်၍ အပါကိုလက်တို့ ရှေ့တည့်တည့်ကို မေးငေါ့ပြကာ.....

"ဟိုမှာ ရွှေစင်ကျော့မှူးကွ၊ မင်းဆီကိုလာတာ၊ ငါတို့ ဖယ်ပေးရမလား"

အပါက ပီကေကို ပါးစပ်ပိတ်ဝါးရင်း ရှေ့ကိုလှမ်းကြည့်သည်။ ကီမိုနိုထမီအနီပွင့်၊ ရှန်နီရဲရဲ ရင်စေ့လက်ရှည်ကို ဝတ်ထားလျက်၊ တင်ပါးထိရှည်သော ဆံနွယ်ညိုကြီးများကို ဖြန့်ချထားကာ နီရဲနေသော ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်အမြင့်ကြီးနှင့် လမ်းလျှောက်ပုံက ခါးမတ်၍နွဲ့သည်။

အဖျားခတ်ဝဲခါနေသည့် ဆံပင်အဖျားလေးတွေက လှ၏။ ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့်၊ ဘာမှပြောစရာမရှိအောင် လှသည်။ ရွှေစင်ကျော့မှူး၊ ပါးမို့လေးတွေရဲနေတာ၊ နှုတ်ခမ်းပါးလေးအစုံ စိုလက်နေတာကအစ၊ မျက်ခုံးတန်းလေးတွေနက် နေတဲ့အဆုံး ပြင်ဆင်ခြယ်သထားမှန်းမသိလောက်အောင် မွတ်ညက်ကာ

ပြေပြေလေးနဲ့ ကြည့်ကောင်းနေသည်။

စာအုပ်ကလေးပိုက်၍ ရောက်လာတော့ ကျော်ထင်တို့က
ဘေးဖယ်ပေးကြသည်။

ရွှေစင်ကျော့မှူးခေါ် ကျော့မှူးဆိုသည့် ကျောင်းသူ တစ်ယောက်ဟာ
အရာရာပြည့်စုံ၍ မာန်ဝင့်နေတတ်သမျှ အပျိုအပေါ်မှာ
သိသာထင်ရှားသော လိုက်လျောခင်မင်မှုများ ပေးနေတတ်တာ
နီးစပ်သမျှ အားလုံးသိပြီးသား။

"အပါ..... တို့ ခဏထိုင်လို့ရမလား"

"ထိုင်လေ"

အပျိုနားမှာ ကျော့မှူး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် ကျော်ထင်တို့
အလျှိုအလျှို ထထွက်သွားကြလေသည်။

‘အပါကို ကျော့မှူး မေးစရာရှိလို့’

‘ဘာလဲ’

"မေရီစိုးက အပျိုအစ်မဆို"

"အင်း"

‘သူနဲ့လက်ထပ်မယ့် သူရဇင်ဆိုတာ ကျော့မှူးရဲ့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲလေ’

"ဟုတ်လား"

"အင်း အပါလည်း သိမှာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ကျော့မှူးတောင်
ညကမှသိတာ အရမ်းအံ့ဩသွားတာပဲ သိလား၊
တိုက်ဆိုင်လိုက်တာနော်"

အပါက ပီကေကို ဖူးခနဲမှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး

"ဒါဆို ကျော့မှူးကို တို့က ဖိတ်ဖို့မလိုတော့ဘူးပေါ့"

"ဖိတ်ဖို့ရောအစက စိတ်ကူးရှိလို့လား"

"စိတ်ကူးမရှိပေမယ့် ခုလိုဆုံရင် ပြောဖြစ်မှာပါ၊
ပြောဖြစ်သွားတဲ့အခါ ဖိတ်စာရောက်မှာပေါ့"

"ကိုဇင်က ကျော့မှူးကို အကူအညီတောင်းထားတယ်
သတို့သမီးအရံ လုပ်ပေးဖို့လေ"

"ဟုတ်လား"

အပါက အင်းပဲလိုက်နေသည်မှလွဲ၍ စိတ်ဝင်စားပုံ ပုံမပေါ်။

"အပါရော သတို့သားအရံလုပ်ဖို့ စိတ်မကူးဘူးလား"

"လုံးဝမကူးဘူး"

အပါ မျက်နှာတင်းခနဲဖြစ်သွားတာကို ကျော့မှူးက
နားမလည်သလိုလေး စိုက်ကြည့်သည်။

"မမစိုး မင်္ဂလာဆောင်ကို တို့က စိတ်ကိုမဝင်စားဘူး၊ ကျော့မှူးက
သတို့သမီးအရံ လုပ်ပေးမယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ကျော့မှူးက အပါကို ငေးကြည့်နေဆဲ.....

"အပါ..... အပါက တစ်မျိုးပဲနော်၊ အပါ စိတ်ကို
တို့ခန့်မှန်းလို့ကိုမရဘူး"

"ပင်ပန်းပါတယ်၊ တို့ကတော့ သူများကို နားလည်ဖို့ မကြိုးစားဘူး"

"အမြဲတမ်း အဲဒီလိုဖြစ်ပျံ့မလား အပါ၊ တကယ်လို့ အပါ
ချစ်သူတွေ့လာတဲ့အခါ သူ့အပေါ်..... အဲ အနည်းဆုံး

ငါ့ကိုချစ်ပါ့မလား၊ ဘာညာလောက်တော့ နားလည်ဖို့လိုမှာပေါ့

"အပါက ပြုံး၍ လှည့်ကြည့်သည်။

"အဲဒီအထိကို မလိုသေးဘူး၊ တို့က အချစ်ကိုပဲယူမှာ သူ့အချစ်ကိုယူဖို့အတွက် ကိုယ့်မှာ အချစ်ရှိဖို့ပဲလိုတယ်၊ ခုချိန်ထိ တို့မှာ အချစ်မရှိဘူး"

ကျော့မှူး ယဲ့ယဲ့လေးပြုံး၍ မျက်လွှာချသည်။

အချစ်က ဘယ်မှာ အိပ်ပျော်နေသလဲ။

★